

vysvetliť čo je žltá tomu, kto nepozná žltú farbu, takisto mu nemôžeme vysvetliť čo je dobro. Koňa možno definovať napríklad podľa jeho jednotlivých častí, ale dobro je jednoduché a neskladá sa z iných častí.

Napriek tomu, že Moore zastával názor, že dobro je nedefinovateľné, neodmietal možnosť, že dobro je vlastnosť určitých prirodzených objektov či predmetov. Lenže zároveň pripomínal, že dobro samotné nie je prirodzenou vlastnosťou. V tejto súvislosti kritizoval naturalistické etické teórie za tvrdenia, že dobro je obsiahnuté v jednej určitej vlastnosti vecí, ktorá existuje v čase. Na rozdiel od naturalistickej etiky Moore sa snažil sformulovať základné princípy etiky ako syntetické propozície, ktoré by mali deklarovať, ktoré vecí a v akom stupni vlastnia jednoduchú a neanalyzovateľnú vlastnosť, ktorá môže byť nazvaná vnútorná hodnota či dobro.

Niektorí autori sa však domnievajú, že dobro je možné definovať prostredníctvom jeho iných vlastností, napríklad prostredníctvom príjemného. Je pravdou, že môžeme opísať vzťahy príjemného k iným veciam, ale to ešte neznamená, že ho môžeme definovať. Podľa jeho názoru často nájdeme konštatovania, že príjemné je dobro, ale to ešte neznamená, že príjemné je rovnaká vec ako dobro. Moore tvrdil, že zamieňanie príjemného a dobra je **naturalistickou chybou** (naturalistic fallacy) v etike. Mooroa kritika naturalistickej chyby teda obsahovala predovšetkým odmietnutie psychologizácie mravných pojmov, čo vlastne súviselo s jeho úsilím sformovať vedeckú etiku založenú na analýze významu mravných pojmov očistených od ich non - morálneho obsahu, ktorým mnohí filozofi často naplňali tieto mravné pojmy. Lenže morálku nie je možné zbaviť jej vzťahu k psychológii, teda ani etika v konečnom dôsledku nemôže celkom úplne prehliadať vplyv a úlohu morálnej psychológie. Moore kritizoval kvôli naturalistickej chybe najmä hedonistické etické teórie a v rámci nich napríklad Epikura, Benthama, J. S. Milla, H. Spencera a H. Sidgwicka.

Za pôvodcu naturalistickej chyby považoval predovšetkým Jeremyho Benthama, ktorý konštatoval, že všeobecné šťastie je správnym cieľom ľudského konania. Moore sa však domnieval na rozdiel od Benthama, že toto konštatovanie je buď propozícia o význame slov alebo propozícia o všeobecnom šťastí, v žiadnom prípade nie o jeho správnosti či dobre. Na základe toho Moore dospel k záveru, že Benthamove dôvody sú chybné, pokiaľ obsahujú definíciu správneho. Inými slovami povedané, podľa Moora sa Bentham mýlil, keď chcel takýmto spôsobom definovať správne a dobro.

Najväčšiu pozornosť však venoval hedonizmu Johna Stuarta Milla. Podľa Moora už prvý Millov krok smerom k sformovaniu jeho hedonistickej

teórie bol falošný, pretože pokúšal sa sformovať identitu dobra so žiadaným. Dochádza tak vlastne u Milla k zámene žiadaného a dobra. Millovi z toho vyplynul záver, že keď príjemné je samo dobro, tak potom samo príjemné je reálne žiadané. Ide tu vlastne o formu psychologického hedonizmu.

V súvislosti s psychologickým hedonizmom však dochádza často k zámene medzi príjemnou myšlienkou a myšlienkou na príjemné. Keď je myšlienka na príjemné podľa Moorovho názoru prítomná, príjemné vtedy môže byť objektom túžby, prípadne motívom ku konaniu. Príjemná myšlienka môže byť príčinou túžby alebo podnetom ku konaniu, ale nie je cieľom, ani motívom konania.

George Edward Moore tiež vyčítal Millovi, že zrušil rozdiel medzi prostriedkom a cieľom a na tom vlastne založil svoj hedonizmus. Podľa Moora je pre Milla rovnakou vecou myslieť určitý objekt ako žiadúci a tiež myslieť to ako príjemné. Moore videl veľmi závažný nedostatok Millovho hedonistického utilitarizmu v jeho úsilí o kvalitatívne stupňovanie či odlišenie príjemného. Mill tvrdil, že viac preferované príjemné je žiadanejšie, teda je príjemnejšie, než iné príjemné. Stupeň túžby je potom v exaktnej proporcii ku stupňu príjemnosti.

Moore uvádza ako protiargument proti Millovmu chápaniu kvality príjemného príklad s farbou. Vychádza z podstaty Millovho utilitaristického hedonizmu, t. j., že jeho cieľom je príjemné alebo dobro samo osebe. Na základe toho Moore urobil záver, že nie je žiadny dôvod na preferovanie určitej farby, keď našim cieľom je farba samotná. Takže Millov hedonistický princíp je podľa Moora nekonzistentný s jeho ďalším názorom, že jedno príjemné môže byť lepšej kvality než iné. G. E. Moore urobil veľmi závažný záver, keď vyhlásil, že utilitaristi sa absolútne mýlia v tvrdení, že príjemné samotné je dobro ako cieľ.

V kontexte kritickej línie poklasického obdobia vývoja utilitaristickej etiky, ktorá bola načrtnutá H. Sidgwickom, aj George Edward Moore poukazoval na to, že etické hodnotenia obsahujú v sebe veľké ťažkosti, pretože pri nich musíme brať do úvahy aj dôsledky dôsledkov. Na základe toho Moore tvrdil, že nemôžeme si byť istí vo vzťahu k budúcim konaniam, ich dôsledkom a tiež vo vzťahu k ich hodnoteniu. Považoval etické hodnotenia dokonca za zložitejšie ako hodnotenia vedeckých zákonov.

George Edward Moore upozorňoval aj na to, že pri charakteristike určitej veci ako dobrej musíme rozlišovať či ide o dobro ako prostriedok alebo o dobro ako cieľ. V úsilí vyhnúť sa zmätku pri riešení tohto problému navrhol uvažovať každú vyčlenenú kvalitu celku v izolácii, aby bolo možné rozhodnúť akú hodnotu vlastní. S tým podľa neho tiež súvisí hlavná otázka etiky, t. j., ktoré vecí sú dobré samy osebe a ktoré vecí sú vzťahované k tým prvým